మంత్రి వెడలె

"నిప్పులు మింగటం ఎవరూ చూసి ఉండరు... నువ్వు చూసేవురా? మరి నువ్వో..' అంటూ సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి అడిగేడు రాజేష్‌గాడు – నన్నూ, నా పక్కనున్న చలపతిగాడినీ.

రాజేష్‌గాడి ప్రత్యేకతేమిటంటే ఎంత చెత్త విషయాన్నయనా సరే, ఆసక్తి కలిగించేటట్టు చెప్పగలగటం – వాళ్ళ ఆఫీసు బిల్ల బంట్రోతు విషయం మొదలుకునీ అమెరికా ప్రెసిడెంటు బిల్‌క్లింటన్ వరకూ ఎదుటి మనిషి ఉత్కంఠతో వినేట్టు చెప్పగల చతురుడు వాడు. రెవిన్యూ డిపార్టుమెంటులో కాకుండా, వాడు ఏ సినిమా డైరెక్టరుగానో, ఆక్టరుగానో, చేరి వుంటే తెలుగుకి 'ఆస్కారు' వచ్చే అవకాశం ఎప్పుడో దక్కి వుండేదని నాకు గట్టి నమ్మకం!

అప్పటికి అర్ధరాత్రి మీరుతున్నా, నిద్ర తాలూకు బొంగురుతనం వాడి గొంతులో లేదు. రైల్వే సెకెండుక్లాసు వెయింటింగ్ రూమ్‌లో వాడి గొంతు ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

వాడి ప్రశ్నకు సమాధానంగా –"నిప్పులు మింగటం" చూడలేదంటూ బుద్ధిగా తలలూపాము.

సిగరెట్టు వెలిగించుకుని, పొగని విలాసంగా గాల్లోకి ఊదేడు రాజేష్‌గాడు. మాతో పాటూ తిరుపతి రైలెక్కాల్సిన ప్రయాణీకులు – రైలు ఒకటిన్నర గంటలు ఆలస్యంగా వస్తుదని తెలియటంతో దిక్కు తోచక ప్లాట్ ఫాం మీద అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు.

"చూసి ఉండర్రా! అయితే నేను చూసేను – ఆపుమా! మా ఆఫీసరు ఖచ్చితంగా ముప్పూటా అన్నానికి బదులు నిప్పులే మింగుతుంటాడురా! నిజంరా! అందుకే మాట్లాడితే అగ్గి కురిపిస్తాడు. చూస్తే నిప్పులు చెరుగుతాడు. నడిస్తే నిప్పుల మీద నడకలా బిరబిరా నడుస్తాడు. ఇక కూచున్నాడా? నిప్పులు పొదిగిన కుర్చీలో కూచున్నట్టే అసహనంగా కదులుతూ ఉంటాడు. ఇక అతగాడి మొహం ఉంటుంది చూసేవూ? అట్లపెనం ఎలా ఉంటుందీ? అలా నల్లగా కమిలిపోయి ఉంటుంది. అతను త్రేతాయుగంలో పుట్టుంటే వాల్మీకి రావణాసురుడిని కీర్తిమంతుణ్ణి చేసేలా రామాయణాన్ని రాసి ఉండును. ద్వాపరయుగంలో పుట్టుంటేనా కంస కీచకాదుల్ని సద్గుణ సంపన్నులుగా చిత్రించి ఉండేవాడు వ్యాసమహర్షి. ఏం చేద్దాం, ఈ కిరాతకుడు కలియుగంలో పుట్టి, ఏ రైటరుకి దొరక్కుండా మా డిపార్టుమెంటులో ఎమ్మార్వోగా అనామకంగా బతికేస్తున్నాడు...." అంటూ వాడు ఇంకా చెబుతోన్నట్టే –

"అయితే మరింకేంరా! నువ్వే కలియుగ వాల్మీకో, వ్యాసుడో అయిపోరాదూ!"

సజెస్ట్ చేసేను, నవ్వుతూ. ఈడ్చి తన మొహమ్మీద కరాటే దెబ్బకొట్టిన వాడినయినా నవ్వుతూ క్షమించేయగలడేమో వాడు, అయితే వాడు ఏదన్నా సీరియస్‌గా చెబుతున్నప్పుడు మాటలకి అంతరాయాన్ని కల్గిస్తే మాత్రం క్షమించడు! అయినా వాడిప్పుడు నన్నేం అనలేదు. ప్రస్తుతం తిరుపతి వెంకన్న కొండకు కలిసి వెళుతున్నా... కాబట్టి మా వాళ్ళకి ఐదు రోజుల తర్వాత 'అయిదో దినం' చేసుకునే పని తప్పింది.

"అది సరేగానొరే!...నా అనుమానం ఏమిటంటే మా ఆఫీసర్ని ఆ బ్రహ్మదేవుడు మనల్ని సృష్టించినట్టు యధాలాపంగా సృష్టించి ఉండడ్రా! సరస్వతీదేవితో బాగా తగూపడినప్పుడు సృష్టించి ఉంటాడు. అందుకే ఆ మొహంలో ఆ నలుపూ, ఆ విసుగూనూ."

"మరి....అట్లాంటి వాడితో ఎట్లా వేగుతున్నా...?" అంటూ చలపతిగాడు అడుగుతూన్నట్టే...

"అడ్డు రాకొరే చలపతిగా! నీ పీక పిసికేసి వెంటనే రైలెక్కిపోగల్ను!" అంటూ సీరియస్‌గానే చలపతి వేపు సిగరెట్టు పెట్టెనీ, అగ్గిపెట్టెనీ నెట్టాడు. "తాగి చావు - అడ్డు ప్రశ్నలేయకు!" అన్న లెవల్లో.

"అట్లాంటి మా ఆఫీసరు దగ్గర పనిచేయడమన్నది మాటలుగాదు - కత్తిమీద సామే!" అంటూ ప్రోలోగ్ ముగించీ అసలు కథలోకి ఎంటరవడానికన్నట్టు సిగరెట్టును గట్టిగా పీల్చి ఫోర్సుగా పొగని గాల్లోకి ఊది, మళ్ళీ చెప్పడం మొదలుపెట్టేడు రాజేష్‌గాడు.

"ఆవేళ మంత్రిగారు వస్తున్నార్రా! కొత్తగా కట్టిన ఆస్పత్రి భవనాన్ని ప్రారంభించేందుకు! అసలే హడావిడి బతుకులు మావి...ఇక మంత్రి గారొస్తున్నారంటే ఇంకెంత హడావిడీ వుంటుందో చెప్పూ...అందులోనూ దుర్వాసుడికి బ్రదరయిన మా ఆఫీసరుతో ఇంకెలా ఉంటుందో ఊహించుకోండి....ఆ ఉదయంనుంచీ నా వంట్లో వణుకే. మొత్తంమీద నిలువెల్లా వణుకు ప్రారంభమయింది. మంత్రిగారు వస్తున్నందుకు కాదూ....ఆ వస్తున్న మంత్రిగారికేమాత్రం లోపం జరిగినా ఎన్ని ఈటెల్లాంటి మాటలు, ఎన్నిచూపుల తూపులు నా గుండెల్లో దిగుతాయోననే భయం వల్ల!

మా ఆవిడ ప్రేమతో టిఫిన్ చేయమని అరడజను దోశలు పెట్టింది.... మామూలు రోజుల్లో అయితే డజను లాగించేవాడిని. అప్పుడు అరడజను కాదు కదా అరదోశ కూడా దిగదు. అలాగు గొంతులోకి కూరుకుని మరీ బయల్దేరాను.

తీరా ఇంటి బయటికి వచ్చి నా 'ఓల్డు హార్సు' అదేరా! నా స్పార్క్ మోపెడ్‌ని స్టార్ట్ చేయబోతే, ఊహూం స్టార్ట్ కాదే! తానెక్కిన పారని గుర్రాన్ని గ్రక్కున విడవమన్నాడు సుమతీ శతకకారుడు! అయితే నేనెవర్నీ? విక్రమార్కుడి అంశంలో పుట్టిన వాడిని కదూ...దాన్ని వదలదలుచుకోలేదు. కళ్ళు మూసుకుని మా ఆఫీసరు అట్లపెనం మొహాన్ని నా మెదడు ఫలకంపై ఓసారి ప్రొజెక్టు చేసుకున్నాను. నాల్లో రక్త ప్రసరణ పెరిగింది. స్టార్టర్ని చాచి తన్నాను. అంతే - స్టార్టయింది. ఇక అది ట్రావెలర్స్ బంగళా చేరే వరకూ ఆగితే ఒట్టు!

మంత్రిగారి సపరివారం కోసం తయారు చేస్తున్న వంటకాలు ఘుమఘుమలు నా ముక్కుపుటాల్ని తాకి నోరూరిస్తున్నాయి. తలార్లూ, వెట్లూ కాంపౌండ్‌లో షామియానాలూ, కుర్చీలూ వేయడంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు.

బంగళాలోంచి మా ఆఫీసరు గొంతు వినిపిస్తోంది. కిటికీలోంచి గదిలోకి తిరిగి చూసి స్థాణువు అయిపోయేను.

నిప్పులమీద నడుస్తూ "మయసభ" సీను ఏకపాత్రాభినయం చేస్తున్న దుర్యోధనుడిలా అటూ, ఇటూ గట్టిగానే గొణుగుతూ పచార్లు చేస్తున్నారు మా ఆఫీసరు.

"ఒక్కడు లేడు... స్టాఫంతా ఏమయ్యిందో తెలీదు...ఈ సూపర్నెంటుగాడొకడు మొప్పి ముండాకొడుకు..ఆఫీసంతా వాడి అజమాయిషీలో ఉందని పెద్ద ఫోజు.. యూజ్‌లెస్ ఫెలో...స్టాపుతో పనిచేయించడం రాని దద్దమ్మ! ఈ ఆరై (రెవెన్యూ ఇన్‌స్పెక్టరు) గాడొకడు ఉడతలు పట్టేమొహం వీడూనూ! షర్టును నీటుగా ఇన్సర్ట్ చేసీ, కాళ్ళకి బూట్లూ, కళ్ళకి గాగుల్సూ పెట్టి పిట్టల దొరలా ఉంటాడు. డబ్బులు ఎక్కడ దండుదామా – ఏ పార్టీతో ఎంత మొత్తం గుంజేద్దామా – ఏ డీలరు దగ్గర ఎంత వసూలు చేద్దామా అనే చూస్తూ ఉంటాడు! అరే – మంత్రిగారొస్తున్నారు ఇక రెండుగంటల్లో – జాగ్రత్తగా సౌకర్యాలూ అవీ చూద్దాం అన్న జ్ఞానం లేదు. ఈ ప్రోటోకాల్ డ్యూటీ అంటే ఏమనుకున్నాడో! పీకలకు వస్తాయి. మర్యాదల్లో ఏ మాత్రం లోపాలు జరిగాయా, ఇక్కడినుంచి కర్నాటక బోర్డరు మడకశిరకో, చిత్తూరు జిల్లా బార్డరు తనకల్లుకో వేస్తారు! థూథూ!! ఈ పనే పలికిమాలిన పని – ఈ స్టాపుతో వేగడం కంటే ఏ కాశీలోనో, బదరీనాథ్‌లోనో సన్యాసుల్లో కలవడం నయం..."

ఆ ఒక్క పనీ ఆయన చేసి వుంటే మా ఆఫీసు స్టాఫంతా ఆంధ్రదేశంలో ఉన్న అన్ని గుళ్లల్లోనూ ఆకుపూజలు చేయించి, కొబ్బరికాయలు కొట్టి వుండేవాళ్లం. అంట్లాంటివి ఎప్పుడూ జరగవు కాబట్టే తెలుగువాళ్ళు పార్టీ నిరీశ్వరవాదులు అవుతూంటారు. సో...అసలు విషయానికి వద్దాం...మా ఆఫీసరుగారు మయసభ సీనుని నిప్పుల మీద ఏకపాత్రాభినయం చేస్తున్నాడు. సరిగ్గా అప్పుడు కర్మకాలి తలారి ఓబులేషు దొడ్డి గుమ్మం తలుపు తీసుకుని లోపలికి వచ్చేడు.

సాలీడు వలలోకి పొరపాట్న వచ్చిన కీటకంలా కళ్ళు పెద్దవి చేసి నాలిక కొరుక్కుంటూ విధిలేక నడుముకు బిగించి ఉన్న టవల్ని తీసి తలకి గబ గబ యాంత్రికంగా చుట్టేసుకున్నాడు.

సాలీడు చూసింది కీటకాన్ని...టకటకా...అడుగులు వేస్తూ దగ్గరికెళ్ళింది. కీటకం కనుగుడ్లు వెళ్ళబెట్టి,బిత్తరి చూపులతో వినయంగా – "నన్ను నములుకు తింటావా? – ఒక్కో అవయవాన్నే ఉడబెరుక్కు తింటావా? లేదా ఒక్కసారి నన్ను అమాంతం గుటుక్కున మింగేస్తావా? నీ ఇష్టం నా కర్మ కాలిపోయి ఇటొచ్చేను!" అన్నట్టు చేతులు కట్టుకుని అతి వినయంగా నిలబడిపోయింది కీటకం.

"ఇంతసేపూ ఎక్కడ చచ్చావురా!" అంది సాలీడు గుడ్లురుముతూ.

"నేనా దేవరా.. బం...బంగ్లా ఎనకల రెడ్డితో మా..మాట్లాడ్తూ ఉంటిని దేవరా!" కీటకం గొంతు వణుకుతూ తడబడుతోంది.

సాలీడుకి అసలే బీ.పీ., రక్తప్రసరణ హెచ్చింది.....

"ఇంకా ఎక్కడున్నార్రా రెడ్లూ! రెడ్లనీ, కరణాల్నీ రామారావు గవర్నమెంటు 1983లోనే రద్దు చేసింది కదరా! ఇంకా రెడ్డంట రెడ్డి!" అసహనంతో సాలీడు మండిపడింది.

రెడ్డంటే మునసబు రెడ్డి కాదు దేవరా! ఈ...ఈ బంగ్లా వాచ్‌మేన్ అం.. అంజిన రెడ్డి దేవరా!" అంది కీటకం.

"ఆ! సర్లే – తాగడానికి మంచి నీళ్ళురా...పో!" అంటూ కేకపెట్టింది సాలీడు.

ఎంతకీ కదలదే కీటకం!

సాలీడు వలలో కాళ్ళు చిక్కుకుపోయాయేమో!

"ఇంకా నిలబడి చచ్చావేం రా! నీళ్లు రా! తాగడానికి మంచినీళ్ళురా! ఎక్కడ దొరికార్రా! నా ప్రాణానికి ఛీఛీఛీ ....ఈ మొప్పి ముండా కొడుకులతో వేగలేక ఛస్తున్నా! పోరా ముందు మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఛావు!" అంటూ రక్త ప్రసరణ మరింత పెంచుకుని అరిచింది సాలీడు.

కీటకం బెరుకు బెరుకుగా చూస్తూ – భయ భయంగా అడుగులేస్తూ నా పక్కనుంచి వెళ్ళిపోయింది. ఇక నేను సాలీడు వలలోకి అడుగుపెట్టేనా ఇక అంతే– వేయించిన వడియాన్ని నమిలినట్టు కరకరమని నమిలి మింగేయగలదు. అందుకే వెనక్కి తిరిగి బ్రతుకు జీవుడా అని అడుగువేస్తున్నట్టే –

"ఎవరదీ – రాజేషా? ఏమయ్యా రాజేష్!" నా కర్ణభేరి పగిలిపోయేలా వెనుక నుంచీ ఉరుము!

"కలడందురు దీనుల ఎడ... కలడందురు పరమయోగి గణముల పాలన్...' అంటూ పోతన పద్యాన్ని నెమరేసుకుంటూ తిరిగాను. నేను దీనుడినీ, పరమయోగినీ అవునా, కాదా అని ఆలోచించలేదా క్షణంలో. ఉరుము వెనుకే సాలీడు ప్రత్యక్షం!

"గుడ్మాణింగ్ సార్" అన్నాను అప్రయత్నంగా – నవ్వాలని ప్రయత్నించాను – అయితే నా పెదాలు కో ఆపరేట్ చేస్తేనా!

"ఆఁ ఏం గుడ్మార్నింగో – ఈ రోజు నాకు బేడ్ మార్నింగ్‌లా ఉంది! ఏమిటయ్యా ఇదీ? ఇదేం ఆఫీసనుకున్నావా? బంగాళా అనుకున్నావా? నువ్వు ఇక్కడ చెయ్యాల్సింది ప్రోటోకాల్ డ్యూటీ అని తెలుసా? టైమెంతయిందనుకున్నావ్. ఎనిమిది గంటలు.. ఇప్పుడొస్తే ఎలా? కొంచెమన్నా ఇంగితం ఉండాలయ్యా మనిషన్నాక! ఏదోలే ఈ ఆఫీసరుగాడొకడు పనికిమాలిన వెధవ – ఎప్పుడూ అరుస్తుంటాడు. వీడి మాటల్ని ఒకచెవితో విని మరొకచెవితో విడిచి పెట్టవచ్చులే అనుకున్నావు! అందుకే ఇప్పుడొచ్చావు. మరో రెండు గంటల్లో మంత్రిగారు సపరివారంగా ఇక్కడి కొస్తున్నారే – ఏదో పెళ్ళికో, పేరంటానికో వచ్చినట్టు ఇప్పుడొస్తే ఇక్కడ నీ డ్యూటీ నేను చేయాలా? అవును మరి! నువ్వు ఆఫీసరువీ, నేను అరైగాణ్ణీ!..." అంటూ సుప్రభాతం చదువుతోంది సాలీడు.

"నేను తెల్లారే ఇక్కడికి వచ్చానుసార్!" అబద్ధమాడేను "ప్రాణమాన విత్తభంగ మందు.." బొంకవచ్చునని పోతన వారు - అబద్ధాలు ఎప్పుడెప్పుడు ఆడాలో చక్కగా లిస్టు ఇచ్చేరు తెలుగువాళ్లకి. అందుకే యాంత్రింగానయినా అంత చక్కటి అబద్ధం ఆడగలిగేను.

అయినా అంత తేలిగ్గా నమ్మేస్తే సాలీడు ఆఫీసరెలా అవుతాడు?

"మరి ఇక్కడ ఎందుకు లేవు ఇందాకా?" అంటూ ఆరా తీయడం ప్రారంభించింది సాలీడు.

నేనేం తక్కువ తిన్నానా! "రైల్వే గెస్టు హౌస్‌లో కూడా మంత్రిగారి పరివారానికి ఆరేంజ్‌మెంట్సు ఉన్నాయి కద సార్! అక్కడికి వెళ్ళాను. ఇక్కడ వంటావార్పూ రెడీ చేయమనీ తెల్లారే వెళ్ళి చెప్పి మళ్ళీ ఇప్పుడొస్తున్నాను సార్!" అన్నాను తడబడకుండా.

సాలీడు మరేం మాట్లాడలేదు. సడన్‌గా ముఖ కవళికల్ని మార్చేసి కళ్ళు చిట్లిస్తూ- 'ముందు పనిచూసుకో పోరా! ఎందుకలా నిలుచున్నావ్?" అని అంటూ ఉంటే నాకు దిమ్మతిరిగిపోయింది.

ఎంత కోపమొస్తే మటుకూ నన్నీ సాలీడు 'రా' అంటూ సంబోధిస్తుందా? మరెప్పుడయినా అయుంటే ఆ సాలీడుని ఎంత వైవిధ్యంగా హత్య చేద్దామా అని ఆలోచించేవాడినే -

అయితే - సాలీడు దృష్టి నామీద కాదనీ, నా వెనకాల ఒక జీవి ఉన్నదనీ, దానిపైనే సదరు దృష్టి కేంద్రీకృతమైఉందని గ్రహించేక మనసు నెమ్మదించిన వాడినై తలతిప్పి చూసేను. ఆ జీవి ఎవరో కాదు - ఇందాకటి తలారి ఓబుళేసు ఉరఫ్ కీటకం.

"దే.... దేవరా! నీళ్ళ తెమ్మంటిరి కద దేవరా! తె....తెచ్చినాను దేవరా!" గాజుగ్లాసుతో సవినయంగా మనవి చేసుకుంది కీటకం.

"నీళ్ళా? మరి ఆ కూత ముందుగా కూయలేకపోయేవా?" అంటూ కీటకం చేతుల్లోంచి విసురుగా లాక్కుని గుటగుటా తాగేసి ఖాళీగ్లాసుని ఇచ్చేస్తూ... "ముందు వెళ్ళు ఇక్కణ్ణించి! పని చూసుకో.. ఆ షామియానా సరిగ్గా వేయించు!" అంటూ గదిమింది సాలీడు. "బతికి యుండిన సుఖములు బడయవచ్చు!" అనుకుందేమో కీటకం - ఉరుకుల పరుగుల మీద చల్లగా జారుకుంది.

"ఇద్దో రాజేష్! ఇటు చూడూ...మంత్రిగారి పిఏ నుంచీ ఇంతకుముందే ఫోను వచ్చింది. మంత్రిగారి వియ్యంకుడు కూడా వస్తున్నాట్ట. - ఆయనకి మటన్ కరీలోకి అలచంద వడలు ఉండి తీరాలట! ఊ...ఆ తర్వాత పి.ఏ.కి లివర్‌ఫ్రైలోకి చపాతీలే కావాలట! ఇక మంత్రిగారి భార్య...ఛఛ...సతీమణిగారికి చేపలకూరలోకి జొన్న రొట్టెలే ఉండాలట! ఆవిడగారికి జొన్నరొట్టెలంటే ప్రాణమట. ఏం చేస్తావో ఏమో మరి! నాకు తెలీదు.. అందరికీ అన్నీ అయిటమ్స్ ఉండితీరాలి! ఎవరికీ ఏవీ తక్కువ కాకూడదు!" అంటూ వరండాలోకి వెళ్ళి టెలిఫోన్ ఉన్న టేబుల్ వద్ద కుర్చీలో కూచుంది సాలీడు.

నాకు అరికాలీనుంచీ నడనెత్తి వరకూ ఏకబిగిన మండింది. ఇన్ని గొంతెమ్మ కోరికలు కోరితే ఎలా? ఏదో అలచంద వడల్ని ఏ కొట్టం హోటల్లోంచో ఇరవయి

రూపాయలవి తెప్పించవచ్చు. ఇక లివర్ ఫ్రయ్యీ, చేపలకూరా కాకా హోటల్నించి ఎంతో ఒకింత తెప్పించవచ్చు. ఈ జొన్నెరొట్టెల్ని ఎక్కడనుంచీ తెప్పించడం! ఈ డిపార్టుమెంటులో చేరకముందే మలయాళ మంత్రాలేవో నేర్చుకుని ఉంటే బావుణ్ణు! 'హాంఫట్ అంటూ కోరినదల్లా గాల్లోంచి సృష్టించి ఉందును. దరిద్రపు చదువు - తెలుగు ఎం.ఏ. చదువుకున్నాను. ఎందుకూ? అని చింతిస్తూ తలారి ఓబులేసుని కేకేసి పిలిచి "నువ్వు అర్జెంటుగా మీ ఇంటికెళ్ళి ఐదో, ఆరో జొన్న రొట్టెల్ని చేయించి తీసుకు రావాలి" అని చెప్పేను. వాడు తలగోక్కుంటూ కదల్లేదు. తనపెళ్ళాం పుట్టింటి కెళ్ళిందని చెప్పాడు. మరి తరుణోపాయం ఏమిటీ!" "సరే, చద్ది జొన్నరొట్టె లున్నాయా? పోనీ!" అన్నాను. ఉన్నాయన్నాడు. "మరింకేం! వాటినే పొయ్యి మీద వేడిచేసి పట్రా!" అని చెప్పేసి, ఇంకా తేవాల్సిన ఐటెమ్స్‌కి డబ్బులిచ్చి పంపేను.

★ ★ ★

మరో అరగంటలో మంత్రిగారొస్తున్నట్టు ఫోన్‌లో సమాచారం అందింది. మా విసుగు రాముడు ఉరఫ్ సాలీడు అలియాస్ ఆఫీసరు నిప్పులమీద మయసభ సీను ఏకపాత్రాభినయాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు - గదిలో. తనలోని టెన్షన్నంతా నాలోకి ఇంజెక్ట్ చేయడమే మావిసుగురాముడిలోని గొప్ప కళానైపుణ్యం! దీన్ని అరవై అయిదో కళగా ఇప్పటికైనా ఆంధ్రదేశంలోని విశ్వవిద్యాలయాలు గుర్తిస్తే బావుణ్ణు!!!

ఉన్నట్టుండి కాంపౌండు బయట నినాదాల హోరుతో నిండిపోయింది. ఏం ప్రమాదం ముంచుకొచ్చిందా అని చూద్దుము కదా! దాదాపు రెండొందలమంది గుంపుగా పోగయివున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో స్లోగన్స్‌తో నిండి వున్న అట్టలు వున్నాయి!

"ఎస్.ఐ. పాపారావు జిందాబాద్!"

"అధికారపార్టీ జులుం నశించాలీ!"

"అఖిల పక్షం వర్ధిల్లాలీ!"

"ఎస్.ఐ. పాపారావుని తిరిగి ఈ ఊరికి బదిలీ చేయాలీ!"

"వద్దురా!వద్దురా! అధికార పార్టీ జులుం వద్దురా!"

"ముద్దురా! ముద్దురా! ఎస్.ఐ. పాపారావే ముద్దురా!"

"హద్దురా! హద్దురా! అధికారపార్టీ అవినీతికిదే హద్దురా!"

ఇలా సాగుతున్నాయి నినాదాలు!

మా "విసుగురాముడు' మయసభ సీను చాలించి వచ్చేడు. "ఏంటండీ! ఆ గలాటా ఏంటీ? మ్యానర్ లెస్ బ్రూట్స్! ఇంకాసేపట్లో మంత్రిగారొస్తున్నారు - ఇలా గలాటా చేయడం ఏమన్నా బావుందా? వాళ్ళెందుకట్లా చెవికోసిన మేకల్లా అరుస్తున్నారో వెళ్ళి కనుక్కుని రా పో!" అంటూ హుకూం జారీ చేసేసి, మళ్ళీ నిప్పుల మీద మయసభ ప్రాక్టీసు చేయడానికేమో గదిలో కెళ్ళాడు.

అధికార పార్టీ ఎమ్మెల్యేగారికి కోపం వచ్చి తన పలుకుబడితో ఎక్కడో దూర ప్రాంతాలకి ఎస్.ఐ. పాపారావుని బదిలీ చేయించాడట. అందువల్ల తక్కిన రాజకీయ

పార్టీలన్నీ 'అఖిలపక్షం' గా తయారయి మంత్రిగారి ఎదుట తమ నిరసన తెలపాలని వచ్చేయిట!

ఆ విషయమే మా విసుగు రాముడికి తెలియజేసేను. ఎక్కడన్నా ఎస్.ఐలు ట్రాన్స్‌ఫరయితే నినాదాలు చేస్తారేమయ్యా! ఏ ఎస్.ఐ. అయినా తన్నడం కేసుపెట్టడమేగా చేసేది! ఏ రాయి అయితేనేం పళ్ళు ఊడగొట్టుకోడానికి! ఈ కొత్త ఎస్.ఐ. కూడా తంతాడు, కేసులు పెడతాడు, ట్రాన్స్‌ఫరవుతాడు. ఈ మాత్రానికే నిరసనలు తెలిపేదేనా! ఎప్పుడన్నా మంత్రిగారు - రానీ ఇదే తలనొప్పండీ, నినాదాలు చేయడం! నిరసనలు తెలుపడం! వీళ్ళని ఆ భగవంతుడు కూడా బాగు చేయలేడు!" అంటూ ఆ అఖిలపక్షం నిరసనకు నేనే బాధ్యుడినైనట్టు మండి పడ్డాడు విసుగురాముడు. నిలువు గుడ్లేసుకుని వింటున్నాను.

"మంత్రి గారొచ్చాకనే అరవమని చెప్పవయ్యా! ఇదేం గోలండీ కాకి గోల! ఛఛఛఛఛ..నా చేతకాదురా భగవంతుడా!" అంటూ అపసోపాలు పడుతున్నాడు విసుగురాముడు.

బంగళాకి ఫోన్ మీద ఫోన్‌లు వస్తున్నాయి.

"మంత్రిగారు ఎప్పుడొస్తున్నారు? ఎన్నిగంటలకి? ఎన్ని నిమిషాలకి? మంత్రిగారు ముందు ఆస్పత్రి ప్రారంభోత్సవం చేస్తారా? లేక మీటింగులో పాల్గొంటారా?" అంటూ...

విసుగురాముడు మొహాన్ని ధుమ ధుమ లాడిస్తూనే సమాధానాలు చెబుతున్నాడు.

మంత్రిగారు రావల్సిన సమయం ఆసన్నమైంది.

"టూపులేని జీవు రెడీ అయ్యిందో?" అనడిగేడు విసుగురాముడు నన్ను.

అయ్యిందని తెలిపాను.

బయట కారు శబ్దం అవుతున్నట్టే అఖిలపక్షం వాళ్ళు నినాదాలు పెద్దపెట్టున చేయడం మొదలుపెట్టేరు.

కొంపదీసి మంత్రిగారి కారేమోనని దడదడ లాడుతోన్న గుండెలతో వరండాలోకి వచ్చేను. తీరా చూస్తే అది దొరకారు!

"దొరా! తెల్లదొరా?!?" అడిగాడు చలపతిగాడు. రాజేష్‌గాడి కథనానికి అడ్డు తగులుతూ.

ఒరే....వీడెవడ్రా - సందేహాల్రావు! ఎక్కడ దొరికావురా నాకు! తెల్ల దొరలు ఇంకెక్కడున్నార్రా వెధవా? 1947ఆగస్టు 15కు ఆ తెల్లదొరలు వెళ్ళిపోయారు కదరా! వాళ్ళు పోతూ పోతూ మన నల్ల దొరలకి అధికారం అప్పగించి వెళ్ళారు! వాళ్ళ రాజ్యాంగాన్నీ ఎంతో వినయవిధేయతలతో మనదేశం సొంతం చేసుకుని నెత్తిమీద పెట్టేసుకుందా? అయితే మన డిపార్టుమెంటు మాత్రం ఇంగ్లీషుతో పాటూ వాళ్ళు నేర్పిన కట్టుబానిస లక్షణాన్ని కూడా తన సొంతం చేసుకుంది! అందుకేనోయ్ పై అధికారులంతా మాకు దొరలే తెలుసా?" అన్నాడు రాజేష్‌గాడు.

"ఆఁ, ఎంతవరకూ చెప్పేనూ... ఊఁ దొరగారు కారులోంచి దిగేరు, బంగాళాలో మేము నిన్నటినుంచీ వెలగబెట్టిన కార్యాల్నీ, వంటకాల్నీ పర్యవేక్షించేరు. అన్ని సవ్యంగా ఉన్నట్టు తృప్తి చెందేరు. "వెరీగూడ్... చాలా బావున్నాయి. ఏర్పాట్లన్నీ..." అని దొర అంటున్నట్టే ఫోన్ మోగడం ప్రారంభించింది. దొరగారే ఫోన్ ఎత్తేరు.

దొరగారు సిగరెట్టు కాలుస్తూ తాపీగా ఫోన్లో, "ఊహూఁ...అలాగా... సర్సరే.. ఓకే.. ఇట్సాల్ రైట్!" అంటూ తెలుగింగ్లీషుల్లో పొడి పొడి మాటలతో సమాధానాలు ఇస్తూ ఉన్నారు.

దొరగారు ఫోన్ పెట్టేసేరు వారు ఏం చెబుతారా? ఎపుడెపుడు చెప్పిందాన్ని శిరసావహించడమా అని ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నాడు విసుగురాముడు అతి వినయంగా.

"మిస్టర్ ఎమ్మార్వో!" నెమ్మదిగా అన్నారు దొరగారు.

"సర్?...చిత్తం సర్!"

విసుగు రాముడికి రెండు మొహాలుంటాయంటే ఎవరికీ నమ్మబుద్ధి కాదుకానీ... దొరముందు చూడాలి, ఆ రెండో మొహాన్నీ...బానిస లక్షణాన్ని పుణికి పుచ్చుకుని ఉన్న ఆ ముఖకవళికలూ, ఆయన నిలుచున్న తీరూ, కనువిందుగా ఉంటుంది నాకైతే.

దొరగారు సిగరెట్ దమ్ములాగి పొగని మాట్లాడుతూ వదులుతున్నారు–" "మంత్రిగారు రావడం లేదండీ! ఉభయగోదావరి జిల్లాల్లో తుఫానువల్ల దెబ్బ తిన్న ప్రాంతాల్ని చూడ్డానికి వెళ్తున్నారట...సో, మంత్రిగారి ప్రోగ్రాం క్యాన్సిల్ అయినట్టే!" అన్నారు హుందాగా –

"చిత్తం సార్!"

దొరగారు సిగరెట్టు తాగుతూ ఏదో యోచిస్తూ ఉండిపోయేరు.

"సార్! ఇంతకష్టపడీ నలభైవేల రూపాయల ఖర్చుతో ఏర్పాటు చేసిన ఏర్పాట్లన్నీ వేస్టేనా" అంటూ సన్నగా గొణిగేను.

"చూడూ! మన డిపార్టుమెంటులో వేస్టంటూ ఏముందయ్యా! కాకుల్ని కొట్టీ గద్దలకేయడం మన నీతి.. ఆకలి దంచేస్తోంది... దొరగారికి డైనింగ్ హాల్లో వడ్డించండి! నాకు మాత్రం ఇక్కడికే తెమ్మని చెప్పు!" అంటూ గొణిగినట్టుగా విసుగురాముడు అన్నాడు. రెండు నిమిషాలు తరువాత దొరగారి దగ్గరికి వెళ్ళి భోజనాల విషయం ఆయన చెవిలో వేసేరు. దొరగారు సంతోషంగా లేచేరు.

అందాకా ఎక్కడ ఉన్నారో మా ఆఫీసు స్టాఫంతా వచ్చి వాలేరు భోజనానికి. దొరగారి సిబ్బంది కూడా భోజనానికి వచ్చేసింది. మంత్రిగారి సపరివారానికి వండిన వంటలన్నీ అరగంటలో మాయమయి పోయేయి. కలికానికి కూడా ఏవంటా మిగల్లేదు.

"అదృష్టమంటే అట్లా ఉండాల్రా! హాయిగా మీరయినా తిన్నారుగా" అన్నాడు చలపతిగాడు.

"రేయ్ చలపతిగా! పూర్తిగా వినకుండా మాట్లాడేవంటే –పుత్తూరుకు వెళ్ళినా ఫలితం లేకుండా ఉండేట్టు నీ ఎముకల్ని విరిచేసే గల్లు! అసలు కథ అపుడు మొదలయిందిరా! మేమంతా తృప్తిగా తిని బ్రేవ్‌మని త్రేంచనయినా లేదు. ఫోనొచ్చింది. ఏమనీ – మంత్రిగారు మనసు మార్చుకుని వచ్చేస్తున్నారు. మరో అరగంటలో బంగాళాలో భోంచేసుకునీ ఆస్పత్రి కొత్త భవనాన్ని ప్రారంభించేకే ఉభయ గోదావరి జిల్లాల్ని చూడటానికి వెళ్తున్నారు... అని ఇక అప్పుడుచూడూ మా తిప్పలు, ఆ దేవునికే తెలుసు!" అంటూ రాజేష్‌గాడు మా వైపు చూశాడు.

రైలుబండి వస్తోందని ఎవరో చెబుతోంటే ముగ్గురం పైకి లేచేం.

(ఆదివారం వార్త – 8 జూన్, 1997)